

derfor er jeg saa meget mere tvivlende om, at de Summer, der er nævnte i Bemærkningerne til Lovforslaget, vil være tilstrækkelige. Naar man desuden erindrer, at Forsikring har den Egenskab, at Udgifterne vil være stigende et Par Menneskealdrer, kan man ogsaa faa denne Frygt bestyrket, at den forholdsvise ringe Sum, der er nævnt, 10 Mill. Kr., ikke vil strække til. Men hvis det skulde vise sig, at Forsikringen kom til at virke godt og efter sin Hensigt, hvad jeg meget vil haabe, vil jeg heller ikke mene, at der er sket en Ulykke, selv om Udgifterne bliver noget større. Jeg har blot villet nævne dette, fordi man ikke skal lukke Øjnene og skuffe sig selv. At Udgifterne vil komme til at falde noget stærkere paa Staten end paa Kommunerne, siger sig selv, idet Kommunerne gennem Invaliditetsforsikringen vil slippe for en Del af den Fattigbyrde, som de ellers havde maattet bære.

Der er en anden Frygt, som jeg ogsaa nærer i nogen Grad, og som den ærede Ordfører for mit Parti ligeledes var inde paa. Det er den, at de Tilskud, som Stat og Kommune yder til Forsikringen, i noget for høj Grad vil komme Middelklassen til gode. Det ærede Medlem udtalte ifølge Rigsdags-tidenden, at man ved den her foreslaaede Skala kom til „at yde Bidrag til saadanne Personers Forsikring, hvis økonomiske Forhold gør det umuligt for dem at være nydende Medlem af en statsanerkendt Sygekasse“. Denne Betragtning er utvivlsomt rigtig, og det er en Tendens, som den frivillige Forsikring med Statstilskud har, at den i højere Grad vil komme Middelklassen til gode som den Klasse af Befolkningen, der har bedst Raad til at komme, om jeg saa maa sige, i Forbindelse med den Fordel, de offentlige Tilskud giver. I Frankrig har man f. Eks. gjort meget bitre Erfaringer i den Henseende, idet man der for mange Aar siden gennemførte den frivillige Forsikring med Statstilskud og mente, at den skulde samle hele Arbejderklassen under Forsikringen, men det viste sig ikke at blive Tilfældet i nogen synderlig Grad, hvorimod Middelstanden gjorde flittig Brug af Kassen som en Kasse, der gav større Rente, end de paagældende kunde faa ved at sætte Pengene i Banker eller Sparekasser. Jeg nærer ogsaa i nogen Grad Frygt for, at det samme vil gentage sig her. Om der vil kunne foretages saadanne Ændringer, at dette udelukkes, skal jeg ikke kunne sige, men jeg synes, at det Udvalg, der muligvis bliver nedsat om Sagen, dog i nogen Grad maatte

beskæftige sig med dette Spørgsmaal. Ved den tvungne Folkeforsikring kan man derimod dirigere Tilskuddet fra det offentlige hen til den Samfundsklasse forneden, der trænger haardest til det.

Saa har jeg endnu en enkelt Bemærkning at gøre angaaende den i § 1 foreslaaede Aldersgrænse, hvor det siges, at Forsikringen skal virke til det fyldte 62de Aar. Jeg nægter ikke, at jeg er meget ked af denne Bestemmelse. Jeg tror, at der er en Fare ved at fastsætte en saa lav Aldersgrænse, idet den kan bidrage til i Befolkningen at fæstne Indtrykket af, at naar man er naaet til den nævnte Alder, er man erhvervsudygtig og moden til at komme ind under det offentlige Forsorg. Men det er jo heldigvis ingenlunde Tilfældet. Der findes mange, der i en Alder af 62 Aar meget vel kan anses for fuldt arbejdsdygtige under visse Arbejdsforhold. Der er desuden den uheldige Side derved, at naar vi faar, som det er bebudet, en Lov om Aldersrente, vil det muligvis volde Vanskeligheder og medføre indviklede Bestemmelser at føje de to Love sammen saaledes, at Invaliditetsforsikringens Slutsum kommer til at stemme med Aldersrentens Begyndelsessum. Det kan blive en meget indviklet Historie, som jeg i nogen Maade er bange for. Jeg vilde derfor meget foretrække, at man, ligesom man har gjort det i Tyskland og England, satte saa høj en Aldersgrænse, at man, naar den er naaet, maatte betragte den forsikrede som fuldt erhvervsudygtig. I Tyskland har man sat Grænsen ved 70 Aar, i England til 67. Man har altsaa valgt saadanne Aldersgrænser, at man maatte betragte den vedkommende som fuldt ud erhvervsudygtig paa dette Tidspunkt. Jeg vil derfor meget henstille til den højtærede Minister og det kommende Udvalg, om det ikke var muligt her at gennemføre en Ændring. Nu kunde jeg tænke mig, at den højtærede Minister vil svare, at det vil gøre Reformen dyrere endnu. Det er rigtigt, men jeg kan ikke se, at det kan gøre saa meget. Thi hvad den højtærede Minister taber paa Loven om Invaliditetsforsikring, vil han vinde paa Loven om Aldersrente, naar han ad Aare fremsætter Forslag herom. Og de forsikrede vil det ingen Skade volde. Thi naar man opnaar ved Invaliditetsforsikring eller Aldersrente, hvad der er nødvendigt for at kunne leve, kan det være det samme, hvilket Navn det har, enten det er Invaliditetsrente eller Aldersrente — det er den nydende akkurat lige fedt. Jeg vil meget henstille til den højtærede Minister ikke at stille sig helt af-